

1. Contesa

— Ce frumos ești, să nu te deochi! îi zise mama lui Păducel, în timp ce-i aranja papionul.

Dorea să-l târască la o cină elegantă, acasă la contesa Bernarda.

Contesa era o aricioaică bătrână, bogată și fără moștenitori, cu care familia lui Păducel se înrudea de foarte departe, deși mama bănuia că această legătură de rudenie cu o familie de viță nobilă e posibil să fi fost doar o scorneală de-a soțului ei atunci când îi făcea curte. Erau căsătoriți de mulți ani, dar mama a preferat să nu ceară niciodată clarificări.

Nu era prima dată când mergeau la reședința contesei. Menționaseră în treacăt altă dată că Păducel era „nepotul”, iar bătrâna aricioaică mijise ochii și apoi lăsase lucrurile așa, nici ea nu ceruse clarificări, dar nici nu-i dăduse afară de la petrecere, așa că încet-încet se crease această înțelegere între ei că micuțul e într-adevăr nepotul bătrânei.

Acum, nici nu mai are rost să menționăm că Păducel n-avea niciun chef să meargă la cină cu tot felul de necunoscuți. Pentru el era o tortură să se ducă în vizită. Papionul îl strângea și-l înțepenea, îl dureau picioarele, îl durea capul și făcuse și aciditate la stomac.

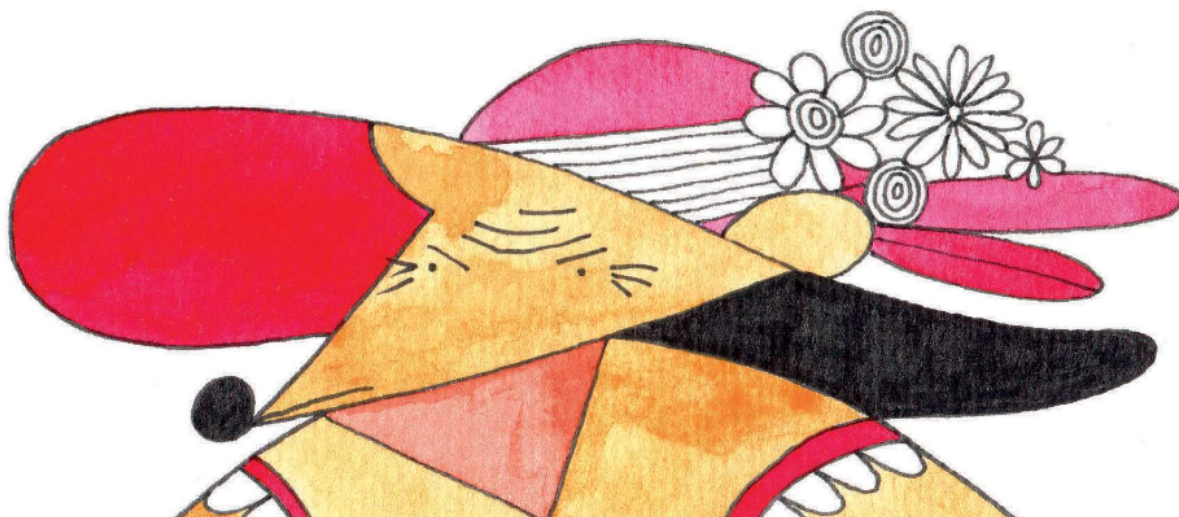
Contesa era și ea morocănoasă din fire, nici nu-i plăcea să se vadă cu lumea, dar de la o vreme începuse să se gândească ce-ar putea face cu averea, că era păcat de ea. La apusul vieții începuse să se gândească și ea c-ar fi cazul să facă niște fapte bune. Voia să devină mai bună, dar în limita posibilităților și a bunului-simț, desigur.

Așa că la cina din seara aceea invitase mai multe familii de arici, înrudite sau nu cu dânsa, ca să se sfătuiască ce fapte bune merita acest pământ, mai exact ținutul lor și, și mai exact, stirpea aricească din ținut.

Când îi văzu cum intră în conacul ei din bușteni, care semăna cu o mare stivă de lemne, se uită apatică la toți, dar o voce din capul ei îi spuse că totuși măcar un gest de afecțiune ar trebui să facă, așa, din politețe. Și dacă era să pupe pe careva dintre invitați, evident că pe ăla mic, gătit de papion, o să-l pupe, fiindcă părea cel mai amărât.

Se apropie de Păducel și, strângând amândoi din ochi, ea țuguie buzele și el întinse obrazii, când unul, când celălalt, și se alese cu două ștampile roșii de pe botul contesei. Bătrâna își dădu seama că Păducel nu era tocmai vesel din fire.

— Așa e, specia noastră n-a prea evoluat în ultimele cincisprezece milioane de ani, îi zise ea micuțului. Am citit în enciclopedie, are dreptate cine a scris.

Căci, vedeți voi, cu cât înainta în vârstă, cu atât contesa Bernarda era mai fascinată de misterul vieții și mai curioasă de a afla scopul ari-cilor pe lume.

Îl apucă pe Păducel de papion, îl scutură și-i spuse:
— Gata, deschide ochii, că nu-ți mai fac nimic.

2. Un suflător excelent

Contesa Bernarda își dădu mai tare aparatul auditiv și ascultă cu interes propunerile aricilor, care aveau tot felul de idei de investiții: ferme de furnici, ciupercării, mori de tot felul și altele asemenea.

— Vai, ce plictisitor, spuse contesa. Toată viața mea am făcut numai ce trebuie. M-am luat tot timpul după alții, n-am făcut nimic după capul meu. Cred c-a venit vremea să fac și ceva nebunesc. Să arunc cu banii! Știți ce-aș vrea? O școală artistică. Tu ce zici, micuțule? spuse ea către cel mai mic dintre cei prezenți.

Păducel deschise gura să spună că orice, numai școală nu, că el nu mai suportă nici măcar să audă cuvântul „școală“, dar papionul îl strângea atât de tare, încât nu putu să spună nimic, doar scoase un șuierat prelung, după care mai încercă o dată și-i ieși tot un șuierat.

— Încearcă să cânte ceva? spuse contesa, uitându-se către mamă.

Mama rămase încurcată, nu-și amintea ca fiul ei să fi avut înclinații muzicale, dar nu e niciodată prea târziu, cine știe?

— Cred c-o să fie un suflător excelent, zise contesa însuflețită. Se vede pe fața lui. Uite cum umflă fălcuțele. Ce ochișori bulbucăți!

Și-i mai trase o ștampilă, ceea ce fu destul de surprinzător chiar și pentru ea.

Păducel își smulse papionul de la gât și, cât putu de discret, se șterse cu el de ruj.

— Vino cu mine să-ți arăt ceva. O să-ți placă la nebunie, spuse bătrâna, apoi se răsuci pe călcâie și porni către o altă încăpere.

Mama îl înghionti pe Păducel să fie ascultător și să se ducă după ea, să nu care cumva să se supere contesa.

Bătrâna Bernarda o luă pe un coridor și apoi deschise o ușă, și acolo, înăuntru, atârnat de un perete, era ceva ce Păducel nu mai văzuse niciodată. Era un fel de tub de lemn foarte lung, mai subțire la un capăt și mai gros la celălalt, și care era înfășurat în fâșii de scoarță de copac.

— Ajută-mă să-l dau jos, spuse ea.

S-au chinuit amândoi să-l coboare, ținând fiecare de câte un capăt.

— Știi ce e ăsta? întrebă contesa.

Păducel dădu din cap că nu.

— E un bucium. Uite, se suflă pe aici și el scoate niște sunete de jale, mai ales dacă te duci seara pe un deal.

Și contesa se apucă să sufle, iar pereții casei sale din bușteni au trepidat ca la cutremur sau ca la un val de cârțițe extrem de înfometate.

Când auzi de jale, Păducel deveni interesat. Dacă tot va fi forțat să învețe un instrument muzical, sau cel puțin să-l care după el până la școală și înapoi, nimic nu i s-ar potrivi mai bine decât un bucium care cântă cu jale.

